

РОЗДІЛ І. ПРОБЛЕМИ ПЕДАГОГІКИ ВИЩОЇ ШКОЛИ

УДК 81'243-047.22:614.253.4-057.87

Тетяна Вайнагій

ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

ORCID ID 0000-0002-0569-2048

DOI 10.24139/2312-5993/2020.07/003-014

ВПЛИВ КУЛЬТУРНИХ КОНТЕКСТІВ НА ФОРМУВАННЯ АНГЛОМОВНОЇ ПРОФЕСІЙНО ОРІЄНТОВАНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ МАЙБУТНІХ ЛІКАРІВ У ПОЛІНАЦІОНАЛЬНИХ ГРУПАХ

Статтю присвячено визначенню й обґрунтуванню впливу культурних контекстів на формування англомовної професійно орієнтованої компетентності в говорінні майбутніх лікарів, які навчаються в полінаціональних групах.

Метою статті є пояснення причин виникнення труднощів у процесі виконання англомовних професійно орієнтованих комунікативних завдань та окреслення шляхів налагодження парної і групової роботи студентів полінаціональних груп задля підвищення продуктивності навчання.

Запропоновано шляхи оптимізації формування англомовної професійно орієнтованої компетентності в говорінні студентів полінаціональних груп з урахуванням їх культурних відмінностей.

Ключові слова: англомовна професійно орієнтована компетентність, англомовне професійно орієнтоване говоріння, полінаціональна група, висококонтекстні культури, низькоконтекстні культури, рівень культурної поведінки, рівень вербальної поведінки, рівень невербальної поведінки.

Постановка проблеми. Приєднання України до Болонського процесу у травні 2005 року, а також стрімка активізація мобільності студентів і зростання міжнародного співробітництва після підписання у 2014 році угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом сприяли притоку зарубіжних абітурієнтів до вітчизняних ЗВО, а відтак і формуванню полінаціональних (багатокультурних) груп студентів. Специфіка роботи з полінаціональними колективами має свої особливості в порівнянні з підходами, що традиційно застосовуються під час проведення занять у мононаціональних студентських групах. Саме тому перед викладачами постає гостра необхідність перегляду старих та розробки й адаптації нових методів навчання. З огляду на це визначення впливу культурних контекстів на формування англомовної професійно орієнтованої компетентності (далі –

АПОК) у полінаціональних групах є одним із пріоритетних напрямів сучасної методики викладання англійської мови за професійним спрямуванням (далі – АМПС), адже англійська мова є провідною мовою міжнародного обміну фаховою інформацією. Увага до спеціальності «Медицина» обумовлена найбільшою популярністю лікарського фаху серед зарубіжних студентів (*Річний звіт Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти за 2019 рік*, 2020, с. 37). А необхідність формування АПОК саме в говорінні опосередкована особливостями лікарської професії, у якій превалює усна комунікація з іншими фахівцями медичної галузі та пацієнтами.

Аналіз актуальних досліджень. У вітчизняному науковому середовищі відчутний значний брак досліджень методів та підходів до навчання АПОК у полінаціональних групах студентів. Більшість наукових публікацій розглядають деякі аспекти міжкультурної комунікації в умовах ведення професійної діяльності (О. Є. Антонова (2015), Н. Є. Колесник (2015), Я. А. Кульбашна (2014), В. М. Манакін та Н. М. Манакіна (2011), І. В. Медведєва (2017) та ін.). Лише незначна частина науковців досліджують особливості мовної підготовки студентів у багатонаціональних колективах (І. Є. Зозуля (2016), Ж. М. Рагіна (2017) та ін.). При цьому проблематика формування АПОК у полінаціональних групах залишається не розкритою.

Таким чином, **метою статті** є виокремлення культурних контекстів, які впливають на формування АПОК у говорінні майбутніх лікарів у полінаціональних групах; пояснення причин виникнення труднощів у процесі виконання завдань із англомовного професійно орієнтованого говоріння (далі – АПОГ) у полінаціональних групах; окреслення шляхів налагодження парної і групової роботи студентів полінаціональних груп задля підвищення продуктивності навчання.

Указана мета статті обумовила вибір взаємопов'язаних **методів дослідження**, а саме: 1) теоретичний аналіз наукових джерел задля визначення змісту поняття «контекстність культур» та окреслення впливу контекстності на спілкування представників різних культурних традицій; 2) компаративний аналіз ознак вербальної і невербальної поведінки представників висококонтекстних та низькоконтекстних культур; 3) теоретичний аналіз наукової літератури з метою встановлення особливостей полінаціональних груп студентів; 4) наукове спостереження за перебігом навчання АПОГ студентів полінаціональних груп під час взаємодії комунікантів у межах своєї культурної групи та в процесі виконання англомовних професійно орієнтованих комунікативних завдань у співпраці з представниками інших культур з метою визначення причин виникнення

труднощів, викликаних непорозумінням студентів та окреслення шляхів налагодження групової і парної роботи під час занять із АМПС.

Виклад основного матеріалу. Процеси інтернаціоналізації ставлять численні виклики перед системою вищої освіти України. На сучасному етапі конкуренція між ЗВО є не лише внутрішньою, адже вони виходять на міжнародний ринок і пропонують свої освітні послуги представникам інших країн. Для того, щоб привабити якнайбільше абітурієнтів, вітчизняні освітні установи намагаються розробити такі навчальні програми, які б відповідали вимогам сучасного ринку праці, а також створити комфортні умови навчання для представників різних культур у процесі набуття ними нових знань і повсякчасної комунікації з іншими культурними групами.

Ця теза знаходить своє підтвердження у звіті Р. Болайто та Р. Веста «Інтернаціоналізація українських університетів у розрізі англійської мови: Проект «Англійська для університетів»» (2017), де автори, посилаючись на дослідження британського лінгвіста Д. Греддола (2006), виокремлюють фактори, що сприяли стрімкому руху до інтернаціоналізації університетської освіти. Серед них:

- інтернаціоналізація промисловості й торгівлі з відповідною інтернаціоналізацією та мобільністю робочої сили, що у свою чергу вимагає міжнародно визнаної кваліфікації;
- відповідна інтернаціоналізація університетської освіти, де студенти та вчені все частіше переїжджають до університетів інших країн із метою навчання і роботи;
- розвиток транснаціональної освіти, коли університети пропонують свої кваліфікації в інших країнах через, наприклад, дистанційні програми або філії всередині країни;
- введення Болонської угоди 1999 р., яка прагнула узгодити структуру освітніх програм, а також розробити допоміжні системи забезпечення якості освіти;
- потреба в демонстрації якості університетської освіти, що призвело до публікації щорічних рейтингів університетів світу (Bolitho & West, 2017, с. 16).

Вітчизняні заклади вищої освіти є активними учасниками міжнародного освітнього середовища, адже з кожним роком частка іноземних студентів у них невинно зростає – див. табл. 1 (*Іноземні студенти в Україні, 2020*).

Таблиця 1

Кількість іноземних студентів в українських ЗВО (2016-2019 рр.)

	2016	2017	2018	2019
Кількість іноземних студентів в українських ЗВО	64066	66310	75605	80470

За даними Українського державного центру міжнародної освіти кількість ЗВО України, які здійснюють навчання іноземних студентів стрімко збільшується – див. рис. 1 (*Іноземні студенти в Україні, 2020; Річний звіт Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти за 2019 рік, 2020, с. 31-32*).

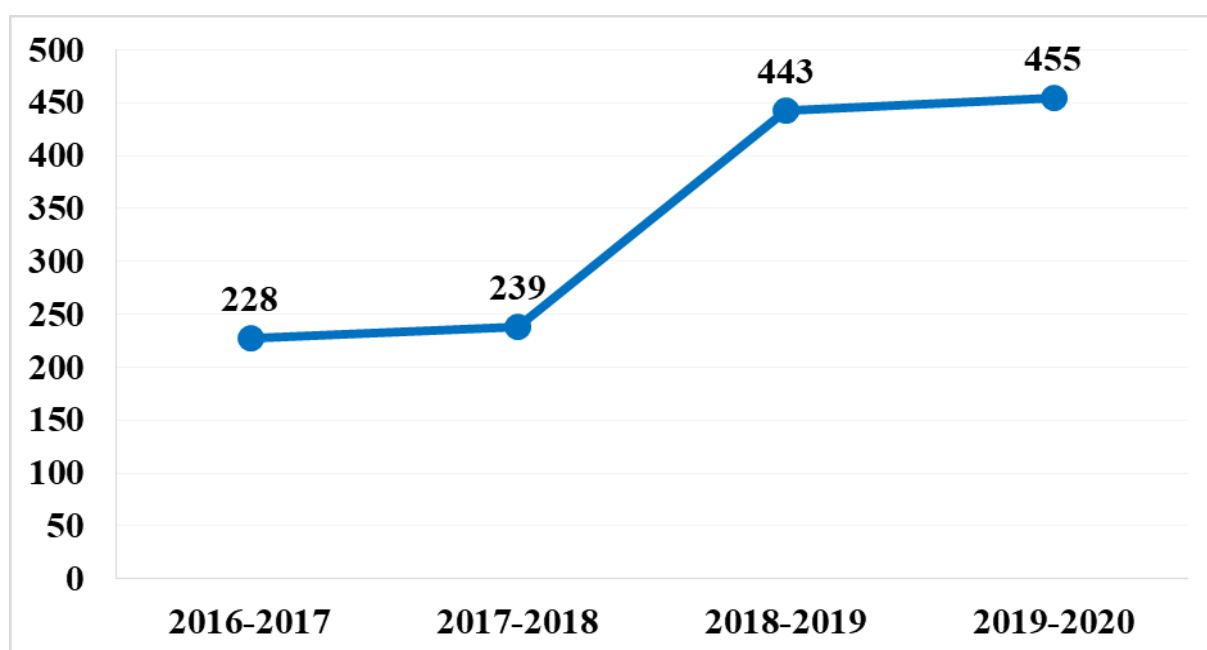

Рис. 1. Кількість ЗВО України, які здійснюють навчання іноземних студентів

Найпопулярнішими спеціальностями серед іноземних студентів є медичні («Медицина», «Стоматологія», «Фармація»), за якими вищу освіту здобувають понад 45 % усіх студентів із інших країн (*Іноземні студенти в Україні, 2020; Річний звіт Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти за 2019 рік, 2020, с. 37*).

Навчальний процес студентів-іноземців як правило відбувається в полінаціональних групах.

Полінаціональну групу студентів можна схарактеризувати як групу, у якій здійснюється співпраця двох або більше осіб із різних національних (культурних) традицій, яким були призначені взаємозалежні завдання й

котрі несуть спільну відповідальність за кінцеві результати, бачать себе і розглядаються іншими як колективна одиниця, вбудована в академічне середовище, установлюють міжособистісні стосунки в межах певного навчального закладу (Bailey & Cohen, 1997; Marquardt & Horvath, 2001).

Полінаціональні (або змішані) групи можна умовно поділити на дві категорії відповідно до контингенту студентів, які в них навчаються:

1) групи, які складаються з громадян тієї держави, у якій відбувається навчання, та громадян інших країн;

2) групи, до складу яких не входять громадяни держави навчання, а лише студенти-іноземці.

Водночас відсотковий склад різних категорій студентів цих груп може варіюватися. Контингент першої групи може корелюватися таким чином:

- у відсотковому співвідношенні переважають студенти з держави навчання;
- кількість студентів із держави навчання та студентів-іноземців є приблизно однаковою;
- у відсотковому співвідношенні переважають іноземні студенти.

Слід зазначити, що останній варіант співвідношення контингенту є вкрай рідкісним в українських закладах освіти, оскільки частка вітчизняних студентів у ЗВО, як правило, переважає.

Друга група може мати такі співвідношення:

- група, у якій навчаються представники однієї країни (наприклад, Індії, Йорданії).
- група, яка складається з представників двох національностей. У межах даної категорії можуть існувати різні співвідношення студентів:
 - у відсотковому співвідношенні переважають студенти з однієї держави над студентами з іншої;
 - кількість студентів із обох держав є приблизно рівною;
- група, яка складається з представників трьох і більше національностей. При цьому співвідношення студентів тут може бути наступним:
 - у відсотковому співвідношенні домінують представники однієї або двох національностей;
 - жодна з національностей суттєво не переважає за кількістю, кореляція студентів із різних країн є відносно рівномірною;
- одностатева група (представлена виключно особами чоловічої або жіночої статі);

- двостатева група. Може мати такі співвідношення студентів:
 - у відсотковому співвідношенні домінують особи чоловічої статі;
 - у відсотковому співвідношенні домінують особи жіночої статі;
 - кількість студентів осіб обидвох статей є приблизно однаковою.

У процесі роботи з полінаціональними групами, а особливо під час формування АПОК у говорінні, що вимагає безпосередньої взаємодії студентів один із одним, можуть виникати труднощі, викликані непорозуміннями між студентами, які є представниками різних культур. На думку американського психолога і антрополога Едвара Т. Холла (1990) та англійського науковця і консультанта з комунікації Річарда Д. Льюїса (2006), ці труднощі спричинені насамперед так званою контекстністю культур, а саме поділом культур на низькоконтекстні і висококонтекстні – див. рис. 2 (Lewis, 2006, с. 33).

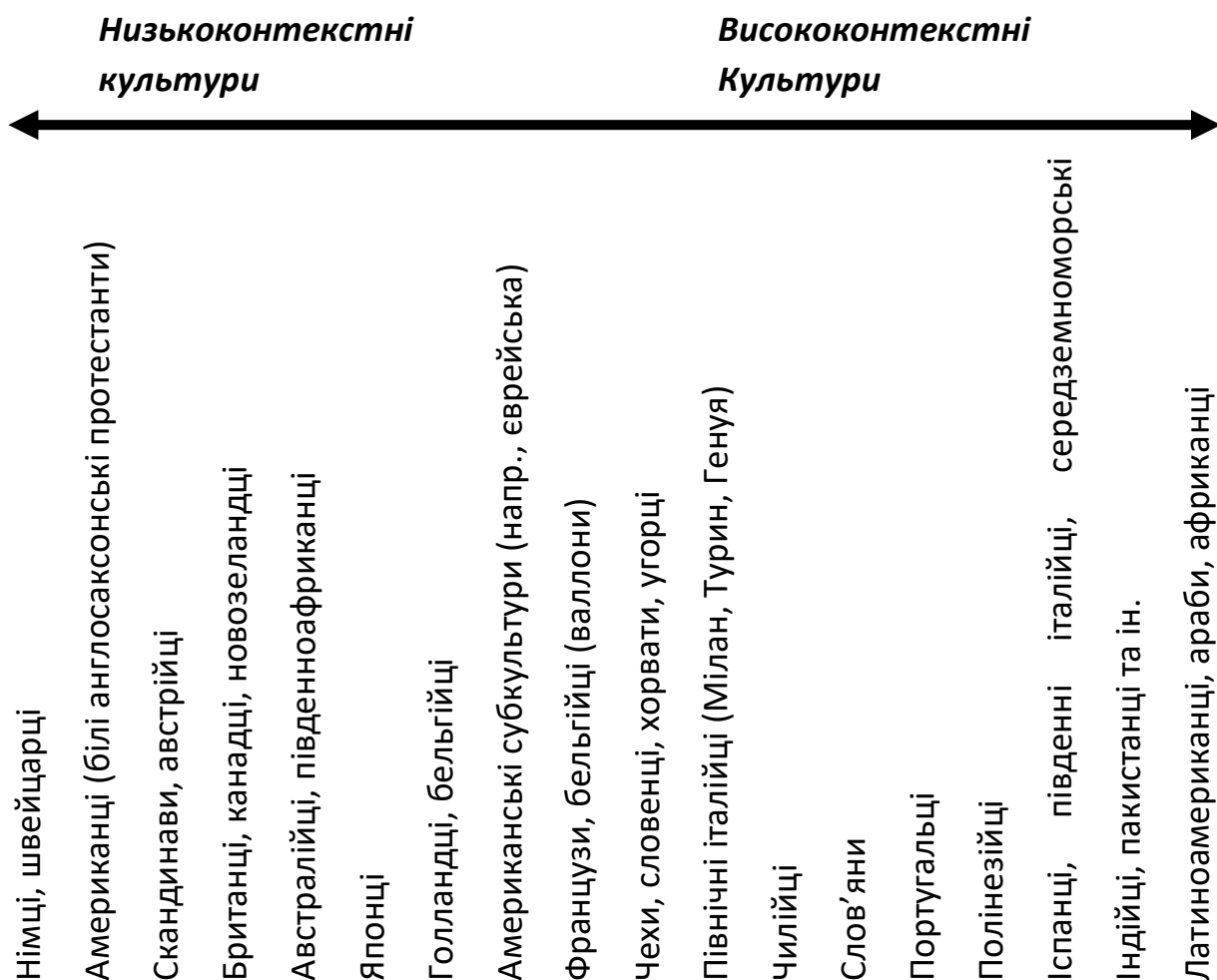

Рис. 2. Лінійна шкала контекстності культур за Е. Т. Холлом та Р. Д. Льюїсом

Основна причина непорозумінь і конфліктів між представниками низькоконтекстних і висококонтекстних культур, на думку дослідників, полягає в підходах до комунікації. Едвар Т. Холл пропонує наступне визначення високо- та низькоконтекстної комунікації: «Висококонтекстна комунікація або повідомлення – це та, у якій більша частина інформації вже в людині, тоді як дуже мало в кодованій, явній, переданій частині повідомлення. Низькоконтекстна комунікація є протилежною; тобто маса інформації вкладається в чітко визначений код» (Lewis, 2006, с. 150; Hall, 1990, с. 6).

Представники висококонтекстних культур говорять більше, але кажуть менше. Представники низькоконтекстних культур говорять менше, але кожне слово має значення. Ці відмінні стилі спілкування можуть бути доповнені різними способами вираження за допомогою мови тіла, тону голосу й часових меж під час особистого спілкування (Lewis, 2006, с. 151).

Аналіз праць Е. Т. Холла та Р. Д. Льюїса дозволив дійти висновку, що розбіжності між представниками висококонтекстних і низькоконтекстних культур базуються на трьох рівнях комунікації, а саме: *рівні культурної поведінки, рівні вербальної поведінки та рівні невербальної поведінки*.

На *рівні культурної поведінки* відмінності простежуються не лише між представниками різних національностей, але й між вихідцями з однієї країни. Для деяких висококонтекстних культур, як-от культури Індії, характерна кастова система. Представники різних каст у межах однієї академічної групи можуть не спілкуватися один із одним і тому відмовлятися працювати в одній групі або в парі. Натомість у низькоконтекстних культурах розподіл на касты відсутній. Тому для таких студентів не існує обмежень щодо вибору партнера/-ів для парної і групової роботи.

Особливою категорією представників висококонтекстних культур є студенти-мусульмани (до неї також належать жителі Індії та інших країн, які сповідують іслам). Строгі релігійні канони та багатовікові суспільні традиції зумовлюють стандарти їхньої поведінки у групі. Мусульмани, як правило, відмовляються виконувати завдання в парі чи в групі з дівчиною, особливо якщо вона не є мусульманкою. Також під час розігрування ситуацій на робочому місці у групах або парах мусульмани відмовляються виконувати роль жінки-пацієнтки (навіть якщо темою заняття є «Вагітність і пологи»). У випадках, коли академічні групи є одностатевими (складаються лише з хлопців) або якщо кількість дівчат є нечисельною, виникають труднощі у розробці завдань на діалогічне мовлення. Уникнути випадків

відмови брати участь у завданні можна, замінивши діалоги між лікарем і жінкою-пацієнткою на завдання з професійно орієнтованого діалогу або дискусії (наприклад, лікарі-гінекологи обговорюють протікання вагітності і скарги пацієнтки на зборах або консилиумі).

На *рівні вербальної поведінки* представники низькоконтекстних культур під час виконання вправ на говоріння потребують чітко окреслених завдань від викладача та плану побудови мовленнєвого акту. На вищих рівнях вивчення АМПС, коли студенти в змозі самостійно спланувати структуру мовленнєвого акту, відштовхуючись від умов професійної ситуації, вони будуть прагнути розробити чітку композицію кожного блоку мовлення й дотримуватися послідовного та логічного використання всіх структурних мовних компонентів. Їх репліки завжди стислі та змістовні, присутня значна кількість уточнюючих запитань, що допомагають у вирішенні комунікативного завдання. Такої ж поведінки вони очікують і від партнера-комуніканта. Натомість студенти, які належать до висококонтекстних культур, мають тенденцію недоговорювати частину інформації, передавати ставлення за допомогою жестів, погляду тощо (Lewis, 2006, с. 5, с. 35, с. 124, с. 403).

Під час виконання спільного завдання з професійно орієнтованого говоріння, у якому задіяні представники двох видів культур, нерідко виникають непорозуміння, що можуть призвести до конфлікту і/або невиконання завдання. Наприклад, студент із низькоконтекстної культури, який виконує роль лікаря, збирає анамнез пацієнта, роль якого виконує студент із висококонтекстної культури. Пацієнт у цьому випадку буде відповідати поверхово, не даючи конкретних відповідей на уточнюючі запитання лікаря, але виражаючи своє ставлення жестами та мімікою. Така невербальна поведінка є незрозумілою представнику низькоконтекстної культури і він вважає, що партнер навмисно виконує завдання неякісно. Прямо обернена ситуація також можлива: пацієнт, який належить до низькоконтекстної культури дає розгорнуті відповіді на запитання висококонтекстного лікаря, який не пояснює можливих причин виникнення хвороби, вербально не виражає співчуття чи занепокоєння, не дає порад пацієнту. Подібне зіткнення представників низькоконтекстних і висококонтекстних культур може простежуватися під час виконання завдань на говоріння у зв'язці лікар – лікар / лікар – медична сестра, що призводить до професійних непорозумінь.

Дискомфорт та непорозуміння під час виконання парних та групових завдань на говоріння можуть виникати й через гучність голосу. Так,

представники висококонтекстних культур мають тенденцію гучно розмовляти під час обміну думками, ведення дискусії, вирішення спільних професійних завдань. Високий тон голосу для таких осіб указує на зацікавленість до предмета обговорення та поставленого завдання, рівень залученості студента в роботу (Lewis, 2006, с. 66, с. 70, с. 73, с. 263, с. 403-404, с. 464, с. 575). У процесі професійно орієнтованої дискусії такі студенти часто перебивають один одного, говорять одночасно, при цьому активно жестикулюючи. Натомість серед представників низькоконтекстних культур гучність голосу трактується як нетерпимість та/або неповага до співрозмовника, прагнення нав'язати партнеру власну позицію (Lewis, 2006, с. 40, с. 66, с. 127, с. 305, с. 494, с. 496). Під час виконання завдань на професійно орієнтоване говоріння такі студенти не перебивають партнера, терпляче вислуховують його позицію і в спокійній формі намагаються донести власну точку зору. Так само дискомфорт може виникати в академічній групі загалом, коли певні пари або групи студентів розмовляють гучно під час виконання професійних завдань на говоріння і цим спричиняють незручності тим студентам, які ведуть дискусію помірним тоном голосу.

На *рівні невербальної поведінки* для більшості висококонтекстних культур (наприклад, для культури Індії) характерний тактильний контакт між людьми (Lewis, 2006, с. 436), відсутність поняття «особистий простір» (Lewis, 2006, с. 435), тому під час виконання ситуативних завдань на говоріння (наприклад при розігруванні діалогів з тем «Первинний огляд пацієнта», «Аускультація дихальних шляхів», «Обстеження/пальпація черевної порожнини» тощо) такі студенти схильні імітувати не лише мовленнєву поведінку лікаря, але й частково відтворювати методи обстеження. Натомість, у традиціях інших країн тактильний контакт зведений до мінімуму, як-от у мусульман (Lewis, 2006, с. 443), або є взагалі неприйнятним для представників деяких культур, наприклад, японців (Lewis, 2006, с. 511), корейців (Lewis, 2006, с. 504), в'єтнамців (Lewis, 2006, с. 482), тайців (Lewis, 2006, с. 472) тощо. Тому студентів не варто ділити на пари/групи довільно, а дозволити їм самостійно обирати партнерів чи поділити їх, ураховуючи культурні особливості кожного члена колективу. Або ж до початку виконання завдання окреслювати правила поведінки між партнерами.

З метою підвищення рівня продуктивності й налагодження контакту зі студентами під час формування АПК у говорінні в полінаціональних групах потрібно брати до уваги відмінності між різними національностями,

які присутні в колективі. Розбіжності між представниками високо- та низькоконтекстних культур наведені в табл. 2.

Таблиця 2

**Рівнева категоризація розбіжностей між представниками
висококонтекстних і низькоконтекстних культур**

Висококонтекстна культура	Низькоконтекстна культура
<i>Рівень культурної поведінки</i>	
Чіткий розподіл на групи, касты	Відсутність розподілу на групи, касты
Гендерна рівність відсутня	Гендерна рівність присутня
Часто відхиляється від плану	Постійно дотримується плану
<i>Рівень вербальної поведінки</i>	
Говорить багато; рідко наводить конкретні факти, аргументи, докази	Говорить небагато; наводить конкретні факти, аргументи, докази
Часто перериває співрозмовника	Рідко перериває співрозмовника
Говорить голосно	Говорить у помірному тоні
Говорить емоційно	Говорить стримано; тон голоса спокійний, рівний
Говорить у швидкому темпі	Говорить у помірному темпі
Часто дає нечітку, поверхневу відповідь на запитання	Завжди дає чітку відповідь на запитання
<i>Рівень невербальної поведінки</i>	
Активно використовує жести	Помірно використовує жести або жестикуляція відсутня
Має яскраво виражену міміку	Має стриману міміку
Зоровий контакт відсутній (індійці); Зоровий контакт присутній (араби, африканці)	Зоровий контакт завжди присутній
«Особистий простір» відсутній або нечітко виражений	«Особистий простір» наявний і чітко виражений
Часті тактильні контакти між співрозмовниками	Відсутні або нечасті тактильні контакти між співрозмовниками

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Отже, завдання на формування англомовної компетентності в професійно орієнтованому говорінні в полінаціональних групах потрібно організовувати таким чином, щоб уникнути зіткнень та конфліктів на кожному з рівнів поведінки представників різних культурних традицій. Цьому сприятиме:

- планування таких видів завдань, які б не порушували культурних традицій представників різних країн;
- створення позитивного мікроклімату в процесі організації групової та парної роботи, коли студенти можуть самостійно обирати партнерів для

виконання завдань, або поділ студентів на групи/пари з урахуванням їх культурної та етнічної приналежності;

– попереднє проведення роз'яснювальної роботи щодо норм поведінки та стратегій виконання завдань на професійне орієнтоване говоріння з акцентом на особливості спілкування в межах різних культурних традицій.

Лише з урахуванням цих особливостей можна досягти порозуміння в полінаціональному колективі, уникнути конфліктів та забезпечити максимальну продуктивність формування АПОК у говорінні.

Відтак, у подальших дослідженнях вважаємо за доцільне розробку комплексу вправ для формування в майбутніх лікарів АПОК у говорінні з урахуванням розбіжностей висококонтекстних та низькоконтекстних культур на рівнях культурної, вербальної й невербальної поведінки.

ЛІТЕРАТУРА

- Іноземні студенти в Україні (2020). Режим доступу: <https://studyinukraine.gov.ua/zhittya-v-ukraini/inomezni-studenti-v-ukraini/> (*Foreign students in Ukraine* (2020). Retrieved from: <https://studyinukraine.gov.ua/zhittya-v-ukraini/inomezni-studenti-v-ukraini/>).
- Річний звіт Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти за 2019 рік (2020). Київ: Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти (*Annual report of the National Agency for Quality Assurance in Higher Education for 2019* (2020). Kyiv: National Agency for Quality Assurance in Higher Education).
- Bailey, S., Cohen, D. (1997). What makes teams work: Group effectiveness research from the shop floor to the executive suite. *Journal of Management*, 23 (3), 239-290.
- Bolitho, R., West, R. (2017). *The internationalisation of Ukrainian universities: the English language dimension*. British Council Ukraine, English for Universities Project. K.: Stal.
- Lewis, R. D. (2006). *When Cultures Collide: Leading Across Cultures*. Nicholas Brealey International; 3rd ed.
- Marquardt, M., Horvath, L. (2001). *Global teams: How top multinationals span boundaries and cultures with high-speed teamwork*. Palo Alto, CA: Davies-Black Publishing.
- Hall, E. T., Hall, M. R. (1990). *Understanding Cultural Differences: Germans, French, and Americans*. Yarmouth, ME: Intercultural Press.

РЕЗЮМЕ

Вайнагий Татьяна. Влияние культурных контекстов на формирование англоязычной профессионально ориентированной компетентности в говорении будущих врачей в полинациональных группах.

Статья посвящена определению и обоснованию влияния культурных контекстов на формирование англоязычной профессионально ориентированной компетентности в говорении будущих врачей, которые обучаются в полинациональных группах.

Целью статьи является объяснение причин возникновения трудностей в процессе выполнения англоязычных профессионально ориентированных

коммуникативных задач и определение путей налаживания парной и групповой работы студентов полинациональных групп для повышения продуктивности обучения.

Предложены пути оптимизации формирования англоязычной профессионально ориентированной компетентности в говорении студентов полинациональных групп с учетом их культурных различий.

Ключевые слова: англоязычная профессионально ориентированная компетентность, англоязычное профессионально ориентированное говорение, полинациональная группа, высококонтекстные культуры, низкоконтекстные культуры, уровень культурного поведения, уровень вербального поведения, уровень невербального поведения.

SUMMARY

Vainagii Tetiana. The influence of cultural contexts on the formation of English professionally oriented competence in speech of future doctors in polynational groups.

Introduction. The article is devoted to the specification and argumentation of the influence of cultural contexts on the formation of English professionally oriented competence in speech of future doctors who study in polynational groups.

Analysis of relevant research has revealed that while most scientific publications consider some aspects of intercultural communication in the context of professional activity or features of language training of students in multinational groups, the issues of English professionally oriented competence formation in polynational groups remain unresolved.

Aim of the Study. The purpose of the article is to explain the causes of difficulties in the process of performing professionally oriented communicative tasks in English and outline ways to establish pair and group work of students in polynational groups in order to increase their learning productivity.

The stated purpose of the study has led to the choice of the following **research methods**: 1) theoretical analysis of the scientific sources to define the meaning of the concept of "cultural contexts" and establish the features of polynational groups of students; 2) comparative analysis of verbal and nonverbal behaviour of representatives of high-context and low-context cultures; 3) scientific observation of the course of English professionally oriented speech training of students in polynational groups.

Results. It has been determined that the reason for frequent misunderstandings among students of polynational groups while performing pair and group tasks on professionally oriented speech is the division of cultures into high-context and low-context ones. Three levels of behaviour that differ among high-context and low-context cultures and therefore cause misunderstandings among students of polynational groups when performing English professionally oriented communicative tasks have been identified.

Conclusions. Ways to optimize the formation of English professionally oriented competence in speech of students in polynational groups, taking into account their cultural differences, have been suggested.

Key words: English professionally oriented competence, English professionally oriented speech, polynational group, high-context cultures, low-context cultures, level of cultural behaviour, level of verbal behaviour, level of nonverbal behaviour.